

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Strandingsvæsenet er i Tyskland ordnet ved Strandingsordning af 17. Maj 1874 med senere Ændringer. I Henhold til denne Lov forvaltes Strandingsvæsenet i Sønderjylland af »Strandämter« (Strandhøvedsmænd) og de under disse sorterende Strandfogeder. Baade Strandhøvedsmænd og Strandfogeder antages af og staar under Tilsyn af Landraaderne. Medens Strandhøvedsmændenes Hovedopgave er Omsorgen for Strandingsmassens Fordele — Bjergeløn m. v. fastsættes dog af Landraaderne under Rekurs til Domstolene — varetager Strandfogederne baade de Opgaver, som her i Landet er henlagt til Strandfogederne, og dem, der er henlagt til Politimestrene, nemlig Ledelsen af Bjergningsarbejdet ved Strandinger, naar denne ikke er overtaget af Skibets Fører. Strandfogedernes Vederlag bestaar ligesom her i Landet i Andel i det indstrandede.

Forskellen mellem tysk og dansk Ret bestaar iøvrigt navnlig deri, at medens Gods, der er bjerget i aaben Sø, efter tysk Ret, naar ingen Ejer melder sig, tilfalder Bjergeren, er dette efter dansk Ret som Regel kun Tilfældet, naar Godset er bjerget i en vis Afstand fra Land, idet det i modsat Fald som Regel tilfalder Statskassen, se Strandingslovens § 14 og Lov af 30. April 1909 § 4. Medens derhos her hjemme Ejerens Ret over strandet eller i aaben Sø eller fra Havbunden bjerget Gods prækluderes, hvis han ikke melder sig inden Udløbet af Indkaldelsesfristen, finder en saadan Præklauson ikke Sted efter tysk Ret, idet Ejeren ifølge denne, naar han ikke melder sig rettidigt, bevarer et Berigelses-

krav mod den, til hvem det bjergede eller dets Værdi er udleveret (Statskassen eller Bjergerne).

Bortset fra de ovenfor fremhævede Punkter er den tyske Strandingslovgivning ikke væsentlig forskellig fra den danske. Det vil derfor formentlig være naturligt straks at sætte denne i Kraft i de sønderjydske Landomraader.

De i Forslagets § 1 omtalte administrative Bestemmelser er dels den i Henhold til Strandingslovens § 9 udfærdigede Anordning (Nr. 135) af 1. Juli 1895 angaaende Politiets Pligter i Strandingsstilfælde dels de i Henhold til Strandingslovens § 20 udfærdigede Bekendtgørelser om Fastsættelse af Bjergelønnen for bortdrevne Sømærker.

Forslagets § 3 har Hensyn til, at den Ret til herreløst indstrandet eller fra Stranden indbjerget Gods, som efter dansk Ret er tillagt Forstrandsejeren, d. v. s. som Regel Staten, men for ganske enkelte Kyststrækningers Vedkommende private, ifølge tysk Ret altid tilkommer Statskassen. Da man ikke har absolut Vished for, at Staten ejer alle Forstrande i Sønderjylland, og da der paa den anden Side ikke skønnes at være Grund til at tillægge mulige private Forstrandsejere en Ret, de ikke tidligere har haft, har man ved § 3 stillet Forslag om Opretholdelse af den Ordning, som hidtil har været gældende i Sønderjylland, og som stemmer med den Ordning, der er den normale her i Landet.

Lovforslaget er godkendt af Rigsdagspartiernes sønderjydske Udvalg.